

ma?" ja aedas teda sõimusõnadega minema. Kui tema mees, kes ašja talituse pärast reissi pääle oli läinud, kodu tulsi ja omale tükki leiba, patsi küllest mahalöikas, oli see tema silmist, kui oleks leib seest werine olewat; nendasama ka tema naasel, kes seda nähes väga ära kohkus ja mehele oma waese ðe lugu jutustas. Mees ruttas sedamaid sinna, et temale abi saata; kui ta tuppa astus, leidis waest Jumalat palumasi; kaks nooremat last olid teimal teine teises kaenlus ja kolm wanemat maaas, surnut. Nikas mees pakkus temale nüüd leiba ja muud toidu wara, aga õnnetu waastas: „Maapäälist leiba ei ole meil mitte enam tarvis; kolm on Jumal juba oma lauale kutsunud ja saab ka meid pea järele kutsuma!" Waewalt oli ta seda saanud ütelnud, kui tema mõblemad väikesed wiimast korda veel hingel tömbasid ja siis surnud olid. Selle pääle murdis ka ema suda, ja langes surnult oma laste kõrva maha! — Ma arvan, et tema rikka ðel üks suur waastamine Jumala kohtu ette jái.

Oh kuule ükskord, ihnu loom,
Et mapimun, mis on patu rõõm,
Küll saadab wiimaks hirmsaaste
Sind igawese walusse!

Sest ärka siis, oh ahne hing!
Tee lahti oma rahapung
Ja mine aita waesid tääl,
Kes puudust tundwad siin ehet säääl.

J. D.

Márgu sádemed.

Kooli ja koolmeistri katsumine.

Küla koolmeistri Tirts'u juures, kes mitte Iisikaga omas noores põlves tarkust 'polnud rüüpanud, pidi kord prause hárra ees koolilapsi katsuma. Kui paari salmi olid ära laulnud, mõnda piiblijutustamise ja rehkendamise tükki läbi kutsunud, küsits prause hárra koolmeistri käest: „Ütle m'ule ometi, kuidas oli Abraam'i poea isa nimi?" Koolmeister, ühe niisuguse küsimise pääle üsna kohmetan'd, tun-